

Koki paskat vedamas jis nupieš rašalu šiuos jungos k no eskizus?

- Berniukas jau buvo suvyniotas bur ir užsi tas. Kaip jums pavyko padaryti šiuos eskizus?

- Paprašiau burininko atlaisvinti dygsnius, o paskui v l juos tempti, kol dar t s si banginio dorojimas. Tai buvo nesunku.

Braunlis varto eskiz albumo lapus ir bjaur damasis raukosi.

Jis perb ga akimis berniuko sužalotos ir išop jusios išang s piešin , sulaužyt šonkauli schem su skaiiais.

- Šie graž s paveiksl liai n velnio ne rodo, - sako jis. - Makendrik mat firtuojant su berniuku, ir jis - li dni pagars j s sodomitas. Tai svar s ir nepaneigiami faktai. O visa kita - tai j s sp lion s ir fantazijos.

- Makendriko kair s rankos nykštys neatitaisomai sužalotas, - sako Samneris. - Jis tiesiog fiziškai negal jo vykdyti šio nusikaltimo.

- Gal site išd styti savo nuomon magistratui, kai tik gr šime Anglij . Galb t jums pavyks j tikinti labiau nei mane, taiau kol kas, kol esame j roje ir aš esu šio laivo kapitonas, Makendrikas liks t noti triume sukaustytas grandin mis.

- Kai tik išlipsime krant Anglijoje, tikrasis žudikas paliks laiv ir išnyks iš akiraio, ar j s tai suprantate? Jo niekada nesugaus.

- Gal man suimti vis sumaut laivo gul kaip tariamuosius? J s šitai man si lote?

- Jeigu berniuk nužud ne Makendrikas, veikiausiai tai padar Henris Draksas. Jis apšmeiž dailid , kad išsigelb t pats.

- Velniai raut , pone Samneri, j s per daug prisiskait te pigi romani kš i .

- Bent jau leiskite man apži r ti Draks , kaip apži r jau Makendrik . Jei jis - žudikas, tai dar bus užsilikusi ženkl ant k no.

Braunlis pasisuka kiek kypai savo k d je, timpteli žemyn už šeriuoto ausies spenelio ir atsid sta. Nors laivo gydytojas išties erzina, jo atkaklumui negalima nesižav ti. Mažas užsi spyr s mo krušys, kad jis kur skradžiai prasmegt .

- Labai gerai, - taria jis. - Teb nie kaip norite. Nors jei Draksas prieštaraut tam, kad j baksnotum te ir ap iupin tum te, aš nesu link s apsunkinti reikalo.

Draksas, kai j išsikvie ia, n kiek neprieštarauja b ti apži r tas. Nusismaukia j reiviškas kelnes ir atsistoja prieš juos pašaipiai šypsodamasis. Kapitono kajut prisipildo troškaus šlapimo ir prakaito dvoko.

- Kaip pageidausite, pone Samneri, - sako Draksas ir šelmiškai mirkteli.

Samneris, stengdamasis kv puoti pro burn , pasilenkia ir pro lup apži ri kaban i kauburiuot Drakso varp .

- Malon kite atitraukti apyvarp , - paprašo.

Draksas padaro, ko paprašytas. Samneris linkteli.

- J s turite gaktini ut li , - praneša jis harp nininkui.

- Taip, žinau. Bet juk tai n ra nusikaltimas, už kur bau džiama kartuv mis, tiesa, pone Samneri?

Braunlis tyliai nusijuokia.

- Kiet j šankeri nematyti, - sako jis. - O dabar parodykite man rankas.

Draksas ištiesia rankas. Samneris apži ri delnus, tada juos apver ia. Plaštakos juodos ir šiurkš ios kaip ketaus luitai.

- Matau, kad pjovimas jau užgijo.

- Tai juk niekai, - atsako harp nininkas. - Tik dr skimas.

- Ir, manau, savo gal nes puikiai valdote.

- Savo k ?

- Kad ir pirštus.
- Taip, valdau, ir a i Dievui.
- Nusivilkite striuk ir atraitokite rankoves.
- Abejojate mano žodžiais, pone Samneri? – teiraujasi Draksas. Jis nusitraukia striuk ir neskub damas atsiseioja marškinius.
- Netikite, kad pasakiau ties , k ma iau prie ranki b - del s?
- Makendrikas, kaip žinote, su tuo nesutinka.
- Makendrikas puikiai visiems žinomas sodomitas, o k reiškia tokio žodis teisme? Manau, kad nelabai daug.
- Turiu svari priežas i juo tik ti.
- Draksas pritariamai linkteli ir toliau nusirengin ja. Nusivelka megztin ir fanelinius apatinius marškinius. Jo stambi raumeringa kr tin vešliai apž lusi tamsiais plaukais. Pilvas – didingai išgaubtas, o rankos nuo pe i išmargintos mantriomis m lynomis tatuiruo i pyn mis.
- Jei tikite tuo šikniumi Makendriku, tai tikrai manote, kad aš – melagis.
- Tikrai nežinau, kas j s per vienas.
- Esu garbingas žmogus, pone Samneri, – sako Draksas, pabr ždamas žod „garbingas“ taip, tarsi garb pati savaimė b t sud tinga ir mažai kam suprantama s voka, ir jis labai didžiuojasi geb j s j sis moninti. – Taip, kaip tik toks ir esu. Atlieku savo pareig ir d l to neturiu jokios priežasties g dytis.
- K norite tuo pasakyti, Draksai? – klausia jo Braunlis. – Manau, kad mes visi ia esantys – garbingi žmon s, bent jau garbingi tiek, kiek tai leidžia m s pašaukimas, kuris, kaip jums gerai žinoma, yra pakankamai nešvarus verslas.
- Manau, kad m s gydytojas puikiai supranta, kur lenkiu, – sako Draksas. Dabar jis stovi visai nuogas – kojos ir rankos raumeringos, sunkiasvorio boksininko f g ra, visiškai nejau iantis g dos. Jo veidas tamsiai deg s, o rankos

pajuodusios nuo sunkaus darbo, bet likusi oda – ten, kur matoma pro tamsi plauk kilimus ir daugyb mantri tatuiruo i , pribloškia parausvintu baltumu, tarsi naujagimio odel . – Gal gale, juk mes seni bi iuliai. Pad jau jam rasti keli atgal savo kajut po to triukšmingo vakar lio Lervike. J s, pone Samneri, veikiausiai neprisimenate, nes p t te ak kaip užmuštas, ta iau mudu su Kavendišu prieš išeidami gerai apsidair me, kad sitikintume, jog visi j s daiktai guli saug s ir nepaliesi, kaip jiems ir dera.

Samneris, d miai nužvelg s Draks , akimirksniu supranta, apie k šis kalba. Jie raus si jo skrynioje, perskait dokumentus apie atleidim iš kariuomen s ir mat pavogt žied . Braunlis smalsiai ži ri j .

- Ar suprantate, apie k jis ia, po šimts gegu i , tauškia? – klausia jis.

Samneris papurto galv . Jis mechaniškai apži rin ja Drakso rankas ir liemen , tolygiai kv puodamas pro burn ir stengdamasis nuslopinti kylant pasišlykšt jim .

- Abejojate mano kaip gydytojo žiniomis ir kvalif kacija? – sako jis ir šie žodžiai skamba absurdiškai net jam pa iam. – Aš iš jau vis mokymo kurs ir turiu visus Karalien s kole džo Belfaste sertif katus.

Tai išgird s Draksas šypsosi, paskui pratr ksta juoktis. Jo geltona varpa pastebimai sustor ja ir šokteli aukštyn.

- J s turite savo popiergal , pone Samneri, o aš turiu savo. Dabar nor iau žinoti, kuris iš ši popiergali tur s daugiau takos Anglijos teisme? Niekada nesimokiau teis s moksl , tod l negaliu apie tai spr sti, ta iau esu tikras, kad geras advokatas tikrai apie tai susidaryt nuomon .

- Aš turiu rodym , – sako Samneris. – Ir tai n ra mano nuomon s ar reputacijos klausimas. Dabar kalbame ne apie tai, kas esu ar kuo buvau.

- Ir koki gi rodym turite prieš mane? – neatlyžta Draksas. – Papasakokite apie juos.

– Mes niekuo j s nekaltiname, – sako Braunlis, – ir pasi- kviet me jus ia ne tam. Nepamirškite, kad Makendrikas vis dar s di triume sukaustytas grandin mis. Samneris tiesiog domisi kai kuriomis žv riško nusikaltimo smulkmenomis, tik tiek.

Ta iau Draksas visiškai nekreipia d mesio Braunl ir to- liau spokso Samner .

– Koki rodym turite prieš mane? – jis pakartoja klau- sim . – Nes, jei neturite joki , tai mane kaltinate nepagr stai, štai k pasakysiu. Mano tvirtas žodis, patvirtintas užd jus rank ant Biblijos, prieš j s žod .

Samneris žengia žingsn ataturpsta ir susikiša rankas ki- šenes.

– J s meluojate apie Makendrik , – sako jis. – Esu tuo visiškai tikras.

Draksas pasisuka Braunl ir pirštu rodo sau aus .

– Ar laivo gydytojas kiek neprigirdi, kapitone? – klausia jis. – Aš kelis kartus pakartojau vien ir t pat sušikt klau- sim , o jis vis vaizduoja, kad man s negirdi.

Braunlis susiraukia ir apsilaižo l pas. Jis jau pradeda gai- l tis, kad sutiko išpildyti Samnerio prašym . Žinoma, Drak- sas – sugyvul j s niekšas, bet juk tai n ra tinkama priežastis apkaltinti j vaiko žmogžudyste. Tod l vargu ar verta steb tis, kad jis taip šiaušiasi.

– Iš tikr j , Samneri, koki rodym turime prieš Draks d l šio nusikaltimo? Pasidalykite jais, prašau.

Samneris kelias akimirkas ži ri sau po kojomis, o paskui nukreipia žvilgsn aukštyn pakeliam stoglang kajut s lu- bose.

– Neturiu joki rodym prieš Henr Draks , – r žia griež- tai. – Visiškai joki .

– Tada užbaikime ši beprasmyb , – nukerta Braunlis. – O j s, Draksai, susirinkite savo susmirdusias drapanas ir gr ž- kite prie darbo.

Draksas ilgai ži ri Samner atsainiu žvilgsniu, tada pa- silenkia ir pakelia nuo kajut s grind brezentines kelnes. Kiekvienas judesys tikslingas ir gerai pasvertas, o jo kresnas k nas, nešvarus ir dvokiantis, spinduliuoja kažkokiu sunkiai paaiškinamu atgrasiu gašlumu. Samneris spokso j tuš iu žvilgsniu. Dabar m sto apie savo vaistin l ir tuos mažus ma- lonumus, kurie slepiasi joje. M sto apie achajus ir troj nus, apie At n s ir Ar jo beatodairiškum , j prot kištis kit rei- kalus. Samneris dabar ima aiškiai suvokti, kad Makendrik tikrai pakars. Už kiekvieno nusikaltimo slepiasi piktadarys ir Makendrikui jau numatytas pastarojo vaidmuo. Jam lemta kadaruoti kartuv se. Jis pasmerktas, jokia Hera neišgelb s jo nuo ešafoto. Draksas pasilenkia, paskui išsitiesia, po vien kiša kojas klešnes ir užsitempia kelnes ant klub . Jo plati nugara ir dvok s s dmenys tankiai apž l , o trumpos ir kreiv- vos kojos su kojim mis panašios beždžion s letenas. Braunlis nekantraudamas ži ri j .

Nusikaltimas jau pamirštas, jo galvoje sukasi kitos mintys. Makendrik pakars už tai, k šis padar , ir taškas. Dabar kapitonui labiausiai r pi, ar pavyks tinkamai paskandinti laiv – išties ne pati lengviausia užduotis. Laivas turi nu- grimzti pakankamai l tai, jog b t išgelb tas jo kroviny, bet ne per l tai, jog gula susp t užtaisyti pramuštas skyles. Ir niekas negali numatyti iš anksto, kaip elgsis ledas ir kaip arti nuo j atsidurs Kempbelas su „Hastingsu“, kad tikinamai suvaidint stebukling išgelb jim . M s dienomis draudi- kai suuodžia bet koki klast ir, pajut , kad reikalas nešvarus, kaipmat krante užsipuls gul , si lydami atlyg už bet koki nauding informacij . Menka klaidel , ir Braunlis, užuot m gav sis pensija ir ramiais pasivaikš iojimais Bridlingtono* krantin mis, rizikuoja atsidurti Halo kal jime.

* Bridlingtonas – Jungtinės Karalystės miestas kurortas Šiaurės jūros pakrantėje.

– Kokia ia žaizda jums ant rankos? – klausia Drakso. – Ar ir v l sipjov te? Esu tikras, kad Samneris duos jums pleistro jai užlipinti, jei tik gražiai paprašysite.

– Menkniekis, – numoja Draksas. – sidr skiau harp nu, ir tiek.

– Man visai nepanašu menkniek , – pastebi Braunlis.

Draksas purto galv ir iumpa striuk nuo stalo.

– Leiskite man žvilgtel ti, – sako Samneris.

– Menkniekis, – v l pakartoja.

– Tai j s darbin dešin ranka, netgi iš ia matau, kad ji sutinusi ir kraujuoja, – sako Braunlis. – Jei negal site sviesti harp no ar iš vis j g užgulti irkl , man išj s nebus jokios sumautos naudos. Tuoju pat parodykite rank laivo gydytojui!

Kiek padvejoj s Draksas ištiesia rank . Žaizda, esanti aukštai ant dilbio kiek žemiau alk n s, pridengta plauk ir tatuiruot s, yra siaura ir gili, audinys aplink j smarkiai ištin s. Paliet s od , Samneris jau ia, kad ji sausa ir karšta. Aplink šaš ir po juo susiformavo žalsv p li areol , o pats šašas lipnus ir iki galo nesukiet j s.

– P lin reikia prapjauti, o p li liku ius ištrauks karštas kompresas, – sako Samneris. – Kod l nesikreip te mane anks iau?

– Tai tik br žimas, – numoja Draksas. – Man jis nekelia joki r pes i .

Samneris nuskuba savo kajut ir gr žta su lancetu, kur keliolika sekundži pakaitina žvak s liepsnoje. Pa m s gabal l korpijos ir prispaud s prie žaizdos, staigiu judesiu padaro nedidel pjov lancetu. Iš žaizdos išteka žalsvai rausvas kraujo ir p li mišinys ir susigeria korpij . Samneris spusteli stipriau ir iš žaizdos išb ga dar viena porcija bjauriai dvokian io skys io. Draksas stovi net nekrustel damas ir tylus. Raudona ir išbrinkusi oda išsilygina, ta iau po ja lieka keistas, neaiškios kilm s gumburas.

– Ten kažkas strig , – sako Samneris. – Štai, pažvelkite pats.

Braunlis prieina ar iau ir ži ri per laivo gydytojo pet žaizd .

– Gal kokia medžio atplaiša, – sp ja jis, – ar kaulo skeveldra.

– Sakote, kad susižeid te harp nu? – klausia Samneris.

– Taip, tiesa, – patvirtina Draksas.

Samneris paspaudžia maž gumbur l piršto galiuku. Gumbur lis slysta po oda, o dar po keli akimirk iš po jos išnyra kažkoks mažas baltas gumul lis.

– Po velni , o kas gi ia? – teiraujasi Braunlis.

Samneris suima gumul l švari korpijos skiaut ir švariai nuvalo. Vos žvilgtel j s, supranta, kas tai yra. Jis greitai dirsteli Draks , o tada Braunliui parodo iš žaizdos ištraukt sve timk n . Tai vaiko dantis, baltas, panašus kruop , nulaužtas ties šaknimi. Draksas atitraukia rank ir ži ri dant , kuris tebeguli Samnerio delne, o paskui – Braunl .

– Tai ne mano, – sako.

– Jis buvo j s rankoje.

– Tai ne mano.

– Tai rodymas, – pareiškia Samneris. – Štai kas tai yra. Tas pats rodymas, kurio mums reikia, kad jus pakart .

– Niekas man s nepakars, – atšauna Draksas. – Kol tai vyks, jus abu pasi siu pragar .

Braunlis žengia prie kajut s dur , atidaro jas ir pašaukia pirm j pad j j . Trys vyrai akylai stebi vienas kit . Draksas vis iki pus s nuogas, marškinius ir striuk laiko suspaud s kaire ranka.

– Neleisiu, kad mane sukaustyt , – sako jis. – Tik jau ne tokie mižniai kaip judu.

Braunlis dar kart pašaukia Kavendiš . Draksas apsižvalgo po kajut ieškodamas tinkamo ginklo. Ant stalo jam iš dešin s guli varinis sekstantas, o už jo ant pušin s sienin s

lentynos – ži ronas ir sunki lazda iš banginio so su juodmedžio buože. Ta iau kol kas jis nem gina j griebtis. Ramiai laukia tinkamo momento.

J ausis pasiekia Kavendišo, kuris leidžiasi trapu ir braunasi per kajutkompanij , bat kauš jimas ir keiksmi. Kai žengia kajut ir kiti atsisuka j , Draksas sugriebia nuo lentynos banginio so lazd ir trenkia Braunliui per galv kiek aukš iau kair s akies su tokia j ga, jog perskelia kaukol . Užsimoja ja v l, ketindamas smogti dar kart , ta iau Kavendišas griebia jam už rankos. Abu vyrui kelias akimirkas grumiasi tyl dami.

Kai Draksas išleidžia iš rank lazd , Kavendišas pasilenkia jos paimti, harp nininkas, sugrieb s j už plauk , stipriai smogia keliu veid .

Kavendišas suvaitoja ir, pl sdamas krauju, krinta šonu ant kilimo. Tuo metu Samneris stovi tarsi bestas ir stebi kov . Vis dar vienoje rankoje laiko lancet , o kitoje – nužudyto vaiko dant .

– Ir kam visa tai? – klausia jis. – Juk j s vis tiek iš laivo nepaspruksite.

– Išbandysiu laim su velbotu, – atsako Draksas. – Negr šiu Anglij , kad mane ten pakart .

Jis pakelia nuo grind banginio so lazd ir gr smingai pavarto rankoje. Juodmedžio bumbulas išteptas Braunlio krauju.

– O prieš išeidamas paimsiu iš j s t dant , – sako jis.

Samneris papurto galv , žengia žingsn priek , padeda dant ir lancet ant stalo tarp judviej . Pakelia akis stoglang , ta iau ten nieko iš gulos nematyti. Kod l škancuose n ra Bleko, kuris dabar turi b ti ten, klausia sav s, ir kur pradingo Otas?

– J s neišžudysite m s vis , – sako gydytojas.

– Manau, kad geb siu nužudyti daugum . O dabar nusiukite.

Duodamas suprasti, kad nejuokauja, užsimoja sunkia lazda.

Po trumpos pertraukos Samneris padaro kaip palieptas. Kol Draksas paskubomis rengiasi, laivo gydytojas apži rin ja tamsiomis medin mis dailylent mis apkalt kajut s sien . pakauš , sp lioja, ar iš šono smilkin ? Vienas sm gis ar du? Jeigu dabar ims rkti, galb t kas nors j išgirs. Ta iau ner kia. Užsimerkia ir sulaiko kv pavim . Jis laukia, kol gaus mirtin sm g .

Netik tai lauke kyla kažin koks sambr zdis. Garsus klegesys. Kajut s durys staiga plaiai atsilapoja ir j apkurtina š vio trenksmas. Ant Samnerio galvos nuo lub pabyra dul k s ir skiedros. Jis apsisuka ir mato, kad kajut s tarpduryje stovi Blekas ir laiko nukreip s dvivamzd šautuv tiesiai Draksui kr tin .

– Perduok lazd Samneriui, – sako jam Blekas.

Draksas stovi it bestas. Jis prasižioja ir tarp rausv l p ir baltuojan i dant matyti dr gnas liežuvis.

– Galiu tave nud ti iš karto, – sako Blekas, – arba galiu nu nešti tau pautus, kad kiek pasikankintum, kol nukraujuosi. Kaip pageidausi?

Po trumpos pauz s Draksas linkteli galv , vos pastebimai šypteli ir ištiesia lazd Samneriui. Blekas žengia kajut ir pažvelgia žemyn Braunl ir Kavendiš , gulin ius be s mon s kraujo klane.

– Kas, po velni , ia vyksta? – klausia jis.

Draksas patraukia peiais ir ži ri dant , gulint ant stalo ten, kur j pad jo laivo gydytojas.

– Šis dantis tikrai ne mano, – sako jis. – Gydytojas iškrapšt j iš mano rankos, bet kaip jis ten pateko, neturiu n menkiausio supratimo.